

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.323/2015/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év július hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2015. év szeptember hó 22. napján kelt 7.B.222/2013/90. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A **vádlott** terhére rótt élet elleni bűncselekményt emberölés büntette kísérletének (Btk.160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d) és f) pont) **minősíti**.

A kiskorú veszélyeztetése büntettének anyagi jogi megjelölése - helyesen - Btk.208.§ (1) bekezdése, a testi sértés vétségének a Btk.164.§ (1) és (2) bekezdése.

Valamennyi bűncselekmény esetében a rendbeliségre utalást **mellőzi**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát életfogytig tartó szabadságvesztésre **súlyosítja**, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 25 (huszonöt) évben állapítja meg.

A közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

Helyesen a vádlott szülői felügyeleti jogát szünteti meg a 2005. július hó 1. napján született **személy1** tekintetében.

Az ítélet bevezető részében 2015. szeptember hó 22. napját tárgyalási napként feltünteti.

A vádlottnak tartózkodási helyére vonatkozó megállapítást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A **vádlott** által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.000.- (tizenötezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Székesfehérvári Törvényszék 2015. szeptember hó 22. napján kelt 7.B.222/2013/90. számú ítéletével a **vádlt** bűnösségét 1 rb. emberölés büntette kísérletében (Btk.160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont, 10.§ (1) bekezdés), 1 rb. kiskorú veszélyeztetése büntettében (Btk.280.§ (1) bekezdés), 1 rb. zaklatás büntettében (Btk.222.§ (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont), 1 rb. zaklatás vétségében (Btk.222.§ (2) bekezdés a) pont) és 1 rb. testi sértés vétségében (Btk.164.§ (1) bekezdés) állapította meg, és ezért őt halmazati büntetésül 20 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, a vádlottat **személy** tekintetében a szülői felügyelet gyakorlásának jogától eltiltotta, döntött a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért, a vádlott és védője a zaklatás büntette és a testi sértés vétsége vonatkozásában felmentésért, míg összességében a büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.808/2014/8. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat az eljárása során túlnyomórészt megtartotta, azonban az indokolási kötelezettségét részben nem teljesítette, amikor az ügyészi bizonyítási indítvány (**tanú** tanúkenti meghallgatása) elutasításának indokát nem adta ítéletében. Továbbá az egyes bizonyítékok tartalmát részletesen nem, csak utalásszerűen ismertetve illetve értékelte. E relatív eljárási szabálysértéseket az ügyészség azonban olyannak tekintette, amelyek az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolták. A fellebbviteli főügyészség szerint a bizonyítékok mérlegelése alapján megállapított tényállás részben megalapozatlan, azonban a részleges megalapozatlanság a másodfokú eljárásban a II. és III. tényállási pont helyesbítése és kiegészítése révén orvosolható, e tekintetben a fellebbviteli főügyészség a fenti tényállási pontoknál indítványozta a történeti tényállás helyesbítését és kiegészítését. Az ügyészi érvelés szerint a törvényszék az indokolási kötelezettségét a legszükségesebb körben teljesítette, a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményeit törvényesen, de az élet elleni cselekménynél részben hiányosan minősítette, mert álláspontja szerint a sértetteknek okozott sérülések nagy száma, súlya és jellege, valamint a véghezvitel módja alapján a cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetettként is minősülhet. Az elsőfokú bíróság a súlyosító tényezők körében a III. tényállási pontnál szerepeltette az önhibából eredő ittas állapotban történő elkövetést, azonban erre a tényállás ténymegállapítást nem tartalmaz, ezért ez mellőzendő. Ugyanakkor további súlyosító körülmény e tényállási pont esetében a magánlakás sérelmére, erőszakos behatolás útján megvalósított, éjszakai illetve a nők sérelmére történt elkövetés. A többszörösen minősülő élet elleni bűncselekmény elkövetőjével szemben a büntetlen előéletnek az enyhítő körülmények körében nincs különösebb nyomatéka, a cselekmény kísérleti szakban maradása sem a vádlottnak köszönhető, ezért szintén súlytalan enyhítő körülmény. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélet tábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlott élet elleni cselekményét a d) pont szerint is minősítse, a fegyház büntetését súlyosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A **vádlt** a Fővárosi Ítélet táblához 2016. május hó 17. napján érkezett 10. alszámú beadványában a fellebbezését megindokolta. Ebben korábbi védekezését megismételve előadta, nem emlékszik rá,

hogy a kislánya jelen lett volna az ölési cselekmény helyszínén, az idegállapota folytán csak töredékekre tud visszaemlékezni. Csak azért ment a helyszínre, hogy a kislányát onnan elvigye. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság idézze meg tanúként **tanú2-t** és **tanú3-t**.

A **vádlott** védője a másodfokú nyilvános ülésen indítványozta, hogy a másodfokú bíróság szerezzen be kiegészítő igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt a vádlott cselekménykori beszámítási képességére vonatkozóan.

Az ügyész úgy a vádlotti, mint a védői bizonyítási indítvány elutasítását kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen előadott felszólalásában az átiratában foglaltakat változatlan formában fenntartotta.

A védő a nyilvános ülésen előadott perbeszédében kiemelte, hogy nehéz helyzetben van a védelem, a zaklatásnak és a testi sértési cselekménynek jelen esetben nincs súlya. A legsúlyosabb cselekmény vonatkozásában pedig ténybeli beismerésben van a vádlott. A vádlott védekezését az elsőfokú eljárásban nem lehetett elvetni, a legfontosabb kérdés az ügyben, hogy az elsőfokú ítélettel kiszabott büntetés korrekcióra szorul-e vagy sem. A védő hangsúlyozta, hogy a vádlott nem szavahihetetlen, az előzmények miatt követte el az ölési cselekményt. A sértettek közrehatása nem megkerülhető. Az emberi kapcsolatok sosem csupán az egyik fél hibájából romlanak meg, ugyanakkor önmagában az élettárs elvesztése nem indokolta az ölési cselekményt. A vádlottól azonban a közös gyermeket is eltiltották, ez okozta a felháborodását. Nagyobb mentséget nem lehet találni a cselekményre, különösen az anyós sérelmére elkövetett ölés esetében. Az elsőfokú ítélettel kiszabott büntetésnél súlyosabbat nem érdemel a vádlott, ennél súlyosabb büntetés tényleges életfogytig tartó szabadságvesztéssel érne fel, ezt viszont nem indokolja az indulati cselekmény, amelyet a lányától való elszakítás okozott. Mindezekre figyelemmel a védő elsődlegesen indítványozta a zaklatás és a könnyű testi sértés esetében az eljárás megszüntetését és a kiszabott büntetés enyhítését, másodlagos indítványa a kiszabott büntetés enyhítésére irányult, míg harmadlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ügyész viszonzválaszában kiemelte, hogy a vádlott tudta, ha éjszaka az édesanyára támad, akkor azt a kislány végig fogja nézni. Az élet elleni cselekmény elkövetése nem megoldás, tudatában volt annak a vádlott, hogy a gyermek az élet elleni cselekmény végrehajtását végig észlelni fogja, ez pedig nyomatékos büntetés kiszabását indokolja.

A védő a viszonzválaszában arra utalt, hogy a vádlott nem tudta megítélni, hogy helyesen döntött-e, az elkövetéskor a tudata be volt szűkülve, a konfliktus helyzet kialakulásának pedig nem a **vádlott** volt az okozója.

A **vádlott** a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán előadta, tudta, hogy ott lesz a kislánya, őt onnan el akarta hozni, nagyon sajnálja az anyósát és bocsánatot is szeretne kérni.

A kétirányú fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés alapos az alábbiak szerint.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi és a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét, és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartotta, azonban a Be.375.§ (1) bekezdésében meghatározott relatív eljárási

szabályt sértett, amikor indokolási kötelezettségének nem tett teljes mértékben eleget. Az elsőfokú bírósági iratokból megállapítható, hogy az ügyész indítványozta **tanú1** tanúkenti meghallgatását (59. alszámú irat). **tanú1** tanúként arról tudott volna nyilatkozni, hogy a büntetés-végrehajtási intézetben a **vádltott** számára mit mondott el az általa megvalósított bűncselekményekről. A törvényszék a fenti bizonyítási indítványt elutasította (68. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal), azonban az ügydöntő határozatában a Be.258.§ (3) bekezdés f) pontjában írt előírás ellenére az indítvány elutasításának indokát nem adta.

A fenti eljárási szabálysértés azonban nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, továbbá a büntetés kiszabására sem, ezért nem eredményezhette az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. A **vádltott** ugyanis a III. tényállási pontban írt élet elleni cselekmény tekintetében a lényegét illetően beismerő vallomást tett, a bűnösség alapjául szolgáló ítéleti tényállás megállapításához szükséges egyéb bizonyítékok is rendelkezésre álltak, így **tanú1** tanúkenti kihallgatására az elsőfokú eljárásban nem volt szükség, az ítéleti tényállás megállapítható volt az ügyészi indítvány teljesítése nélkül is.

A Székesfehérvári Törvényszék törvényesen járt el, amikor a hivatásos bíró személyében bekövetkezett változásra tekintettel a 2015. február hó 3. napján megtartott tárgyaláson (68.tjvk.) a Be.287.§ (4) bekezdése alapján a tárgyalást a tárgyalás anyagának ismertetésével megismételte. A törvényszék a bizonyítási eljárás lefolytatása során egyebekben eljárási szabályt nem sértett.

A Székesfehérvári Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Az ügy megítélése szempontjából jelentőséggel bíró bizonyítékokat beszerezte és azokat törvényesen értékelte, mérlegelte. Helyesen járt el, amikor az élet elleni bűncselekmény tekintetében (III. tényállási pont) az ítéleti tényállást a vádlott teljes körű beismerő vallomására és az ezt mindenben alátámasztó egyéb bizonyítékokra alapította.

A vádlott a nyomozás során a megalapozott gyanú közlését követően nem tett vallomást (nyomozati irat 1233. oldaltól), azonban a bírói szakban e tényállási pont esetében bűnösségére kiterjedő beismerő vallomást tett (8. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldaltól, 68. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldaltól). Az élet elleni cselekmény tekintetében a vádlott csupán az előzményekre nézve fejtett ki védekezést, azt hangoztatta, hogy a cselekményre indulati állapotban került sor, és kislányának tőle való elszigetelése okozta az ölési cselekményt. A vádlott mindvégig ténybelileg elismerte, hogy a kislánya a minősített élet elleni cselekmény megvalósításakor a helyszínen volt, és úgy az édesanyja, mint a nagymamája sérelmére elkövetett cselekményeket végignézte. A vádlott e körben tett nyilatkozatát egyéb tanúvallomások is megerősítették (16. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. és 7. oldal **tanú4** tanú vallomása).

Az ügy megítélése szempontjából nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a III. tényállási pont esetében a cselekmény elkövetését követően közvetlenül rendőri intézkedésre került sor, a vádlottat a helyszínen eszméletlen állapotban a rendőrök találták meg (nyomozati irat 1203. oldal rendőri jelentés). Az elsőfokú bíróság helyesen járt el tehát, amikor e tényállási pontnál a vádlott beismerését értékelve arra és az egyéb bizonyítékokra alapította az ítéleti tényállást. Az I. és II. tényállási pont tekintetében a **vádltott** már tagadta a bűncselekmények elkövetését, az ítéleti tényállás alapjául szolgáló lényeges tények tekintetében mégis beismerő nyilatkozatokat tett. Ezen nyilatkozatait mindenben megerősítették **sértett** és **tanú4** tanúk következetes vallomásai.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Székesfehérvári Törvényszék által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az az alábbi kiegészítésekkel és helyesbítésekkel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalmára figyelemmel az alábbiakkal egészíti ki, illetve helyesbíti.

- az elsőfokú ítélet 4. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy **a sértett** a sérelmére elkövetett zaklatás bűncselekménye miatt is joghatályos magánindítványt terjesztett elő (nyomozati irat 107. oldal).

- az elsőfokú ítélet 5. oldal 1. bekezdését azzal egészíti ki, hogy **tanú4** sértett a sérelmére elkövetett zaklatás bűncselekménye miatt - az általa tett feljelentésben - joghatályos magánindítványt terjesztett elő (nyomozati irat 207. oldal).

Az elsőfokú ítélet III. tényállási pontja az alábbiakkal egészítendő ki.

- **a vádlott** támadásával szemben **sértett2** és **sértett** sértettek aktívan védekeztek. **A sértett** a háti sérült sérüléseit a vádlottnak hátat fordított testhelyzetben, menekülés során szenvedte el.

- **a sértett** a felé leadott szúrásokat megelőzően a vádlott kezéből kikerült viperával két esetben fejen ütötte a vádlottat, akinek ettől repesztett fejsérülése keletkezett (nyomozati irat 809. oldal sértett tanú vallomása alapján).

- **a vádlott** által megvalósított cselekménnyel okozati összefüggésben a **sértettnél** maradandó fogyatékoság alakult ki, amely a bal kéz IV. és V. ujjának hajlításos merevségében nyilvánul meg (15. számú kiegészítő orvosszakértői vélemény).

- **a vádlottat** a kérkező mentősök eszméletlen állapotban a fürdőszobához közel a földön fekvé találták meg (nyomozati irat 1203. oldal).

- Az elkövetési eszközként használt viperát és halpikkelyező kést a helyszínen megtalálták és az eljáró hatóság lefoglalta.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban - a Be.351.§ (1) és a Be.352.§ (2) bekezdésére is figyelemmel - irányadó volt.

A másodfokú bíróság **a vádlott** és védője fellebbezési eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványait az alábbi indokok alapján utasította el.

A vádlott, tanúk kihallgatására tett indítványa alaptalan, mivel a bűncselekményt megelőző tudati állapotára vonatkozóan az elsőfokú bíróság már széleskörű bizonyítást vett fel, tanúkat hallgatott ki, **tanú3** tanúkénti kihallgatására tett indítványt pedig már az elsőfokú bíróság is indokoltan utasította el, további tanúk kihallgatása ezen előzmények tekintetében pedig szükségtelen.

A védő, kiegészítő elmeorvos-szakértői vélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítványa a rendelkezésre álló szakvélemények alapján teljességgel alaptalan. Az iratokból megállapítható, hogy az eljáró elmeorvos szakértők már a nyomozás során vizsgálták a vádlott cselekménykori beszámítási képességét (nyomozati irat 1267. oldaltól szakvélemény). A törvényszék a tárgyaláson az elmeorvos-szakértői szakvéleményt készítő igazságügyi orvosszakértőket meghallgatta, akik a nyomozás során tett szakvéleményüket fenntartották (58. számú tárgyalási jegyzőkönyv 15. oldal). Az iratokból az is megállapítható, hogy az elmeorvos-szakértői vizsgálat során a szakértők figyelembe vették a vádlott korábbi öngyilkossági kísérletét, azt is, hogy pszichiátriai kezelés alatt állt, a szakvéleményüket már ezen tényekre figyelemmel aggálytalanul állapították meg, ezért ennek másodfokú eljárásban történő kiegészítése szükségtelen lett volna.

A Székesfehérvári Törvényszék okszerűen következtetett a **vádlott** bűnösségére valamennyi terhére rótt bűncselekmény tekintetében.

Az elsőfokú bíróság a Btk.2.§ (2) bekezdése alapján helyesen járt el, amikor a bűncselekményeket az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezések alapján bírálta el. A vádlott terhére rótt legsúlyosabb, minősített élet elleni bűncselekmény életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető volt úgy az elkövetéskori, mint az elbíráláskori törvényi rendelkezések szerint. Ugyanakkor az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. 47/A.§ (2) bekezdése alapján az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét a bíróság nem zárja ki, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját legalább 30 évben határozta meg, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának nem volt a törvényben írt, határozott maximum tartama. Ezzel szemben az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezések szerint a Btk.43.§ (1) bekezdése alapján a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén nem 30, hanem csupán 25 év, és a maximális határozott tartam pedig 40 év. Erre tekintettel helyesen döntött az elbíráláskori törvény alkalmazása mellett a törvényszék.

A Székesfehérvári Törvényszék a vádlott terhére rótt bűncselekményeket túlnyomórészt helyesen minősítette és a jogi indokolása is javarészt helytálló az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság előtt az ügyészség a legsúlyosabb, minősített élet elleni bűncselekmény tekintetében a **vádлот**at mindvégig azonos tényállás mellett több emberen elkövetett emberölés büntettének kísérletével vádolta, a különös kegyetlenség, mint minősítő körülmény megállapítását annak ellenére nem indítványozta, hogy az annak alapjául szolgáló történeti tények a vádirati tényállásban mindvégig le voltak írva (vádirat 4. oldal).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványában foglaltak helytállóak, a vádlott terhére rótt bűncselekmény a Btk.160.§ (2) bekezdés d) pontja szerint különös kegyetlenséggel elkövetettnek is minősül. Az irányadó ítéleti tényállás adatai szerint a vádlott **a sértett2** sérelmére az ölési cselekményt 25 késszúrással valósította meg, míg **a sértettel** szemben megvalósított cselekmény is az átlagost meghaladó brutalitással realizálódott. A 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakra is figyelemmel rögzítendő, hogy a **vádлот** a terhére rótt élet elleni cselekményt az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel járó, rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, gátlástalanul, az emberi mivoltából kivetkőzve követte el, ezért a különös kegyetlenség, mint a minősítést megalapozó elkövetési mód a terhén megállapítandó.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a **vádлот** terhére rótt III. tényállási pontban írt élet elleni cselekményt a Btk.160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és f) pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérletének minősítette.

Ahogy arra a törvényszék is utalt, e bűncselekmény csupán azért rekedt kísérleti szakban, mert a vádlott által megvalósított több ember sérelmére elkövetett ölési cselekmény során egy személy, a **sértett2** elhalálozott, míg az élet kioltására objektíve alkalmas cselekmény véghezvitele ellenére **a sértett** életben maradt.

Törvényesen járt el a Székesfehérvári Törvényszék, amikor a III. tényállási pontban **a személy1** sértett sérelmére elkövetett cselekményt kiskorú veszélyeztetése büntettének minősítette, azonban - nyilvánvaló elírás folytán - az ítélet rendelkező részében tévesen jelölte meg a bűncselekmény anyagi jogi törvényhelyét, ezért ezt az ítélet tábla pontosította. Ugyanígy pontosításra szorult a vádlott terhén megállapított testi épség elleni bűncselekmény anyagi jogi megjelölése is, amelyet a másodfokú bíróság szintén korrigált..

Egyebekben az elsőfokú bíróság a vádlott terhére rótt bűncselekményeket törvényesen minősítette és a jogi indokolása is megfelel az anyagi jogi szabályoknak, csupán a bűncselekmények rendbeliségére történő utalást kellett mellőzni, mivel a vádlott terhén 1-1 rb. bűncselekmény került megállapításra.

A Székesfehérvári Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel, azonban ezek részben kiegészítésre, részben helyesbítésre szorulnak az alábbiak szerint. A legsúlyosabb minősítés alá eső III. tényállási pontban meghatározott bűncselekmény esetében az ittas elkövetés, mint súlyosító tényező nem állapítható meg, az erre vonatkozó tényeket - egyébiránt helyesen - az elsőfokú bíróság sem rögzítette az ítéleti tényállásban. A III. tényállási pontnál az éjszakai, nők sérelmére történő elkövetés további súlyosító tényező, az élet elleni cselekmény kísérleti szakban rekedtsége lényegében súlytalan, mivel a több ember sérelmére elkövetett élet elleni cselekmény megvalósításakor egy személy elhalálozott, míg a másik személy sérelmére megvalósított ölési kísérlet is teljes és közeli. További súlyosító körülmény az élet elleni cselekmény tekintetében a minősítés változásra figyelemmel, hogy az többszörösen minősül, nem csupán több ember sérelmére, hanem különös kegyetlenséggel is elkövetettnek tekintendő.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Btk.79.§-ában meghatározott büntetési célok a vádlott esetében kizárólag a büntetés súlyosításával, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabásával érhetőek el.

A **vádlott** az éjszakai órákban, élet kioltására alkalmas eszközökkel felfegyverkezve, erőszakkal hatolt be a sértettek által lakott ingatlanba, ahol a saját kiskorú gyermeke szeme láttára, nők sérelmére valósította meg kiemelkedő brutalitással a minősített élet elleni bűncselekményt, amely csupán anyagi jogi értelemben maradt kísérleti szakban. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az ítéleti tényállásban elbírált legsúlyosabb élet elleni cselekmény kiemelkedő konkrét tárgyi súlyára és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel a **vádlottal** szemben a Btk.42.§ I. fordulata valamint 43.§ (1) bekezdése alapján életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása indokolt.

A másodfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a Btk.43.§ (1) bekezdése alapján 25 évben állapította meg. Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat a közügyektől eltiltotta.

A Btk.33.§ (2) bekezdése alapján a közügyektől eltiltás mellékbüntetés ezért azt a másodfokú bíróság mellékbüntetésként tekintette kiszabottnak.

A Székesfehérvári Törvényszék járulékos rendelkezései törvényesek, csupán a szülői felügyeleti jog megszüntetése tekintetében szorultak pontosításra az alábbiak szerint.

A Be.336.§ (1) bekezdése alapján az ügyész indítványára törvényesen járt el a Székesfehérvári Törvényszék, amikor a **vádlottnak személy1** tekintetében fennálló szülői felügyeleti joga kérdésében határozott, azonban a rendelkezése pontosítandó, a jogi indokolása pedig kiegészítendő. Az elkövetéskor hatályos háttérnorma, az 1952. évi IV. tv. (Csjt.) 88.§ (1) bekezdés c) pontja alapján a *szülői felügyeleti jogot meg kell szüntetni*, ha a szülőt a bíróság valamelyik gyermeke személye ellen elkövetett szándékos bűncselekmény miatt szabadságvesztésre ítélte. Ez utóbbi rendelkezésben foglaltak jelen ügyben maradéktalanul teljesültek, mivel a vádlottat a **személy1** sérelmére elkövetett kiskorú veszélyeztetése büntette miatt, mint szándékos bűncselekmény miatt a bíróság szabadságvesztésre ítélte.

A fenti háttér jogszabály rendelkezéseit felhívó jogi indokolást az elsőfokú bíróság elmulasztotta, míg az ítéleti rendelkezése **személy1** tekintetében a „szülői felügyelet gyakorlásának jogától eltiltást” tartalmazta, szemben a Csjt. és a Be. szóhasználatával, ami a *szülői felügyeleti jog megszüntetését írja elő* a fenti esetekben.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú ítélet rendelkező részét pontosította, míg az indokolását kiegészítette.

Az elsőfokú iratokból egyértelműen megállapítható, hogy 2015. szeptember hó 22. napján az elsőfokú bíróság tárgyalást tartott (90. számú tárgyalási jegyzőkönyv), ezért az ítélet bevezető részében ez utóbbit tárgyalási napként a másodfokú bíróság feltüntette.

Az elsőfokú ítélet rendelkező részében az előzetes fogvatartásban lévő vádlott esetében az elsőfokú bíróság a büntetés-végrehajtási intézetet, mint tartózkodási helyet tüntette fel, azonban ez utóbbi tartózkodási helynek nem minősül, ezért az erre vonatkozó megállapítást a másodfokú bíróság mellőzte.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a **vádlott** által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet hozataláig előzetes letartóztatásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. év július hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 7.B.222/2013/90. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.323/2015/12. számú ítéletében írt változtatásokkal 2016. július hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. július hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő